

izpremenila, odkar je dobila neko pismo od tiste Eveline, ki Te je baje zapeljala, da nisi stopil v semenišče, temveč odšel na Dunaj. Govorila je vedno o Tebi in še na smrtni postelji je naročala, da naj Ti sporočimo, da Ti je vse odpustila in da bode pred prestolom Vsegamogočnega prosila za Tvojo in njeno srečo...

Pridi kmalu domov, ker Te težko pričakuje

Tvoja sestra.

»Torej je vendar nekaj resnice v teh sanjah...

Več Te ni, zlata moja mamica, a predno si odšla, odpustila si svojemu sinu vse, hvala Ti!»

Padel sem na stol in vroče solze so mi oblile mrzlo lice...

Skozi okno so posijali prvi žarki zimskega solnca...

O žetvi.

Na polju brušen že se srp leskeče,
Ženjicam pridnim znoj po licu teče;
Poletja sad veselo kmet pobira
In z upom spet v prihodnjost se ozira.

I moja skoro bo mladost zvenela,
Poletja vroča doba se začela;
A meni bila je pomlad brez cveta,
Kako poletje žetev naj obeta?

Zorana.

Jesen.

Hrvaški napisal za „Slovenko“ Vladimir Jelovšek. Preložila „Z“.

gosposkem parku.

Semkaj od reke veje oster veter. Razpenja se skozi vejevje visocega drevesa kakor vzdihljaj skozi redke lase osivele suhe žene. In stresa pred me na gladka in zavita pota rumeno listje.

Jesen.

Ona neprijetna rana jesen, s katero se brezupno bori poletje. A človeško srce ne ve: bi-li oplakovalo tople dneve in vedro nebo in blagodejni dež, ali pa bi z navdušenim vzklikom pozdravilo tužno in trepetajočo polutemo, skozi katero se zdi, kakor bi od daleč mamljivo zvenkljali kraguljčki sani, žvenket drsalnic in razuzdani smeh razposajenega Karnevala.

